

зарадвашъ, пъкъ ти!... Най-подире—за сватбата.

С е к а. (Стѣснено). То нашата свадбокой знай?...

И в а н ъ. Защо?

С е к а. Все я приказвашъ, пъкъ....

И в а н ъ. Наредено е. Днесъ съмъ седналъ, че си правя смѣтката за туй за онуй... И виждамъ: докаралъ съмъ двата края.

С е к а. Все тѣй казвашъ, пъкъ...

И в а н ъ. Сега вече нѣма отлагане. (Приближава се да ѝ хване ржката, ала тя го отблъсва).

Мѣчание.

И в а н ъ. Ама Сече, защо правишъ тѣй!... Ти не ме обичашъ!

С е к а. Обичамъ те, ама до като не чете попа, не бива да се допирашъ до мене.

И в а н ъ. Ще ти се разсърдя, като си такава.

С е к а. То ще ти мине.

И в а н ъ. Ще ти се разсърдя и нѣма да дойда утре.

С е к а. Тѣй... Идешъ само да ме закачашъ!... (Сърдито). Тогазъ недей идва! Да си знамъ баримъ, че ти си билъ само за прекарване на времето. (Намръщена трѣгва да си излиза).

И в а н ъ. (Прегражда ѝ пътя). Гледай, азъ само току тѣй: да ти изпитамъ ума.

С е к а. Азъ съмъ балканжійка и неможъ